

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 11. května 2015 v senátu složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Zdeňka Jaroše a Mgr. Marcela Žána *takto*:

K odvolání obviněného [REDAKCE] [REDAKCE] se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 17. 2. 2015 č. j. 2 T 16/2014 - 111 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že obviněnému [REDAKCE] [REDAKCE] se při nezměněném výroku o vině a výroku o trestu zákazu činnosti **ukládá** podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání **tří měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **jednoho (1) roku**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obviněný [REDAKCE] [REDAKCE] (okresní soud ho nesprávně označuje jako obžalovaného, přestože bylo konáno zjednodušené soudní řízení na podkladě návrhu na potrestání) uznán vinným, že dne 19. 12. 2013 od 23.40 do 23.55 hod. řídil osobní automobil zn. Škoda Forman RZ [REDAKCE], z [REDAKCE] do [REDAKCE] a dále na polní cestu směrem na [REDAKCE] okr. [REDAKCE] kde byl dostižen hlídkou Obvodního oddělení Policie ČR [REDAKCE] přitom před jízdou pil alkoholické nápoje, a dechovou zkouškou v 00.01 hod. byla zjištěna hladina 1,60 promile, v 00.14 ve výši 1,80 promile a v době odběru krve v 01.15 hod. měl v krvi 1,62 g/kg alkoholu, dále jeho alkoholové ovlivnění bylo prokázáno klinickým vyšetřením při odběru krve, jakož i výpověďmi zakročujících policistů, kteří popisovali jeho

jízdu tak, že vymetal „pangejty“ ze strany na stranu, několikrát dostal smyk v zatáčkách a nakonec s vozidlem dostal smyk a otočil se o 180 stupňů.

Jeho jednání bylo posouzeno jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Za to byl obviněný odsouzen podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců. Současně okresní soud podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku uložil obviněnému ██████ trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 1 roku.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný včasné odvolání. Nadále uvádí, že vozidlo neřídil, ale že jel na zadním sedadle, a protože mu nebylo dobře, spal. Vozidlo se rozjelo, on však neví, kdo řídil. Pak slyšel - utíkej, probral se, utíkal a na tom trvá. Napadá tedy výrok o vině, přičemž nemá námitky k tomu, že měl alkohol v krvi. Zdůrazňuje, že soud se opíral o svědky policisty z PČR ██████ jiné svědky neměl. On však při zpáteční cestě z odběru krve v ██████ na obvodním oddělení slyšel, že policisté se mezi sebou baví v domněnku, že spí. Přitom se bavili o tom, že ani jeden z nich neviděl obviněného vystupovat z auta. Proto si myslí, že tito svědci u soudu nemluvili pravdu. Podle jeho názoru ho vystupovat z auta nemohli vidět, neboť na místo přijeli a jeho následně našli v křoví po nějaké době, tudíž ho nemohli vidět vystupovat.

Z obsahu podání je zřejmé, že směřuje především proti výroku o vině, avšak v té návaznosti i na uložené výroky o trestech. Z obsahu podání lze dovodit, že obviněný se domáhá zproštění návrhu na potrestání.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud z podnětu včas podaného odvolání obviněného přezkoumal napadené výroky o vině a trestu, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a došel k závěru, že odvolání je důvodné pouze zčásti, a to ze zcela jiných důvodů, než které uváděl odvolatel.

V této věci již zdejší soud ve stejném složení senátu opakovaně rozhodoval. Naposledy tak učinil 29.12.2014 pod sp.zn. 8 To 236/2014, kdy usnesením k odvolání obviněného ██████ podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 6. 3. 2014 č. j. 2 T 16/2014-48 a podle § 259 odst.1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl. Poukázal na svoje předchozí usnesení o postoupení věci ze dne 26.5.2014 sp.zn. 8 To 236/2014, zrušené rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 13.11.2014 sp.zn. 6 Tdo 1430/2014, s jehož nosnými důvody a především závaznými právními názory procesní strany seznámil.

Protože i nadále považoval dokazování za neúplné, a to i s ohledem na skutečnost, že samosoudkyně okresního soudu vycházela z výsledku plynové chromatografie provedené v 01.15 hod. dne 20. 12. 2013, zatímco obviněnému je dáváno za vinu, že řídil motorové vozidlo od 23.40 do 23.55 hod. dne 19. 12. 2013. Podle názoru tohoto soudu by měl být dovyslechnut obviněný k tomu, v jakém množství, v jaké době požíval alkoholické nápoje, zda je pil průběžně anebo nárazově, zda byl nalačno anebo jedl a případně co. Tato jeho

výpověď by měla být s již původní výpovědí a výpověďmi svědků o vnějších projevech obviněného podkladem pro odborné vyjádření či znalecký posudek z toxikologie, jímž by měla být odpovězena odborná otázka zpětným propočtem, kolik měl obviněný, u něhož bylo při odběru krve v 01.15 hod. zjištěno v krvi 1.62 promile v době jízdy a zda byl v té době ve fázi vstřebávací či vylučovací. Nebylo lze pominout, že jde o otázku, jíž se, jak připouští i dovolací soud, měl okresní soud zabývat v nalézacím řízení ve vztahu k základním otázkám trestní odpovědnosti a své závěry měl promítnout do výroku svého rozhodnutí. Jde tedy o základní otázky, jejichž hodnocení přísluší soudu prvního stupně a v tomto směru zdejší soud nesmí nahrazovat činnost soudu první instance. Podle názoru zdejšího soudu jde o zjištění, zda obviněný se v době jízdy nacházel v době, kdy hladina alkoholu v jeho krvi stoupala či naopak již klesala. To má svůj význam pro rozhodování o vině i vedle vyjádřeného právního názoru Nejvyššího soudu a mj. to musí mít význam i pro případné navazující rozhodování o trestu, neboť míra ovlivnění alkoholem v době jízdy je jedním z hledisek, jimiž se nalézací soud bude muset zabývat při rozhodování o druhu a výši trestu, pokud opětovně dojde k závěru o vině obviněného. Pokud by se nepodařilo doplnit nařízené dokazování pro nespolečnosti obviněného, bylo uloženo, aby nalézací soud postupoval zcela v intencích usnesení dovolacího soudu a relevantní skutečnosti vyplývající z výpovědí svědků – policistů doplnil do popisu skutku ve výroku o vině. V rámci předchozího usnesení považoval tento senát za předčasné, aby se podrobněji vyjadřoval k dříve uloženému trestu, a to právě s ohledem na to, že případně upřesněná míra ovlivnění alkoholem, pokud bude nižší než výsledek plynové chromatografie, bude mít vliv na takové rozhodování. Obecně však – pro případ opětovného rozhodnutí o vině – konstatoval, že podmíněné odsouzení s odkladem výkonu trestu na tak krátkou zkušební dobu a trest zákazu činnosti uložený při spodní hranici trestní sazby by nebylo možno považovat za tresty nepřiměřeně přísné ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu.

V této souvislosti zdejší soud znovu připomněl, že okresní soud je vázán jeho pokyny k doplnění dokazování ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu, přičemž další řízení je ovládáno zákazem reformace in peius, avšak ve smyslu, v jakém jej charakterizoval dovolací soud, tedy ve vztahu ke zjištěné hranici alkoholu v krvi 1,62 g/kg.

Řízení předcházející vydání aktuálně napadaného rozsudku proběhlo v souladu s trestním řádem, okresní soud splnil všechny technicky realizovatelné pokyny k doplnění dokazování; za situace, kdy obviněný nebyl schopen či ochoten nebo si nepamatoval údaje, jež by měly sloužit ke zpětnému propočtu hladiny alkoholu v krvi, nemohl být logicky tento další důkaz proveden. Za té situace okresní soud nepochybil, pokud vycházel z již dříve provedeného dokazování, a to včetně obsahu výpovědí svědků policistů tak, jak uvedl ve svém rozhodnutí dovolací soud. Okresní soud provedl úplné dokazování a vyvodil z něj správné skutkové a právní závěry v intencích závazného právního názoru Nejvyššího soudu a v intencích následných závazných pokynů soudu odvolacího. Své závěry promítl do výroku o vině; lze mít sice určité pochybnosti o tom, nakolik je výrok stylisticky a obsahově správný, přes tyto výhrady však splňuje všechny zákonné požadavky ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu. Proto zdejší soud potvrdil výrok o vině jako ve vztahu ke skutkovým zjištěním, tak ve vztahu k použití právní kvalifikaci jako správný. V té souvislosti je třeba připomenout, že původní právní názor zastávaný tímto senátem, tedy že se nemělo jednat o prokázaný trestný čin a za té situace mělo být jednání postoupeno s tím, že by se mohlo jednat o přestupek, byl odmítnut v dovolacím řízení a závěry Nejvyššího soudu jsou závazné nejen pro tento soud, ale všechny procesní strany a soudy nižšího stupně. Tím se míní závaznost v této konkrétní věci. Za situace, kdy se nepodařilo doplnit dokazování zpětným propočtem ve vztahu k hladině

alkoholu v krvi v době jízdy, lze podle názoru Nejvyššího soudu vycházet z obsahu výpovědi svědků policistů, kteří nebyli zpochybněni ani obviněným až do doby aktuálně projednávaného odvolání. Proto okresní soud mohl do popisu skutku tyto další skutečnosti doplnit.

Pokud jde o obhajobu obviněného, je nutno zdůraznit, že ta byla vyvrácena právě svědky policisty, s nimiž neměl obviněný v minulosti žádný konflikt, neboť tyto policisté neměli žádný důvod, aby případně křivě obviňovali a usvědčovali obviněného. Takovým postupem by neměli co získat. To, že se podle tvrzení obviněného v odůvodnění odvolání měli mezi sebou policisté domlouvat v průběhu jízdy z lékařského vyšetření na alkohol na obvodní oddělení, se neobjevilo v žádné procesní výpovědi obviněného, zaznělo to poprvé až v posledně podaném opravném prostředku. Obviněný to neuváděl na svoji obhajobu ani při výslechu před policejním orgánem, ani při výslechu v hlavní líčení 6. 3. 2014 a dokonce to neuváděl ani v posledním hlavním líčení, v němž byl vyhlášen po provedeném dokazování a závěrečných řečech napadený rozsudek. Jeho tvrzení považuje zdejší soud za účelové, hraničící s křivým obviněním policistů jako úředních osob ze zneužívání jejich pravomoci. Obviněný si neuvědomuje, že pro takové jednání by mohl být stíhán, přičemž v takovém případě by mu hrozil vyšší trest než ten, který mu byl uložen v této věci. Protože obviněný prokazatelně lhal i v předchozí fázi tohoto řízení, nemá zdejší soud nějaký důvod provádět doplňující dokazování ve vztahu k nově uplatňované obhajobě, do úvahy přicházející doplňující výslechy svědků policistů jsou bezpředmětné s ohledem na obsah jejich výpovědí předchozích.

Trest byl obviněnému ukládán v sazbě do jednoho roku odnětí svobody. Okresní soud došel ke správnému závěru, že s ohledem na osobu obviněného, jeho poměry a možnosti nápravy lze na něho působit ještě trestem nespojeným s přímou represí. Na tom nic nemění ani záznamy v opisu rejstříku trestů, kdy na obviněného se hledí, jakoby odsouzen nebyl, zmíněná předchozí odsouzení by mohla být považována výhradně za důležitou okolnost při rozhodování o možnostech nápravy z hlediska tendence k páčání trestné činnosti, naproti tomu nelze odhlédnout od toho, že se jednalo o trestnou činnost jiné povahy. Oba tresty uložené v původním prvním odsuzujícím rozsudku považuje zdejší soud za tresty přiměřené, za situace, kdy však došlo k průtahům v projednávání věci a tyto nebyly zapříčiněny obstrukcemi či chováním obviněného, ale výhradně průtahy na straně soudů, má zdejší soud za to, že je třeba tuto novou skutečnost promítnout ve prospěch obviněného, kterému jinak nic nepřitěžuje ani nepolehčuje. Výhradně z toho důvodu zdejší soud zasáhl do výroku o trestu odnětí svobody, zrušil jej pro nepřiměřenou přísnost ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu a znovu rozhodl při nezměněném výroku o vině a nezměněném výroku o trestu zákazu činnosti tak, že podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku uložil obviněnému trest odnětí svobody v trvání toliko tří měsíců. Především však promítl svůj pohled na věc z hlediska porušení práva na projednání věci v přiměřené době tak, že nově stanovil zkušební dobu podmíněného odsouzení na minimální dobu jednoho roku (zkušební doba se ukládá v rozmezí od jednoho do pěti let), neboť zohlednil i to, že od doby spáchání trestného činu nejsou žádné negativní poznatky o osobě obviněného.

Do výroku o trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel zdejší soud nezasahoval, neboť takový trest nebylo možno pokládat za nepřiměřeně mírný za situace, kdy zákonodárce stanoví rozpětí trestu zákazu činnosti v rozmezí od jednoho do deseti let. Zmíněný trest byl uložen proto, že trestný čin byl spáchán v souvislosti s řízením motorového vozidla, pokud

byl uložen na samé dolní hranici zákonného rozpětí, nelze jej považovat za nepřiměřeně přísný.

Bude záležet na chování obviněného ve zkušební době podmíněného odsouzení, která začíná běžet stejně jako zákaz řízení dnem vyhlášení tohoto rozhodnutí, jak následně okresní soud rozhodne o tom, zda se ve zkušební době osvědčil či nikoli. Pokud se obviněný dostane do konfliktu se zákonem v průběhu zkušební doby, a to i formou přestupkového jednání, okresní soud zváží, a to již případně v průběhu zkušební doby, zda je na místě zpřísnit podmínky podmíněného odsouzení, případně stanovit probační dohled a výrazně prodloužit zkušební dobu, nebo zda již je na místě rozhodnutí, že původně podmíněně odložený trest odsouzený vykoná v závislosti na povaze a závažnosti případného dalšího protiprávního jednání. Naopak, pokud se bude obviněný chovat po zkušební dobu řádně, okresní soud po uplynutí zmíněné doby rozhodne o tom, že se osvědčil a zmíněné odsouzení mu nebude vykazováno ve výpisu rejstříku trestů poté, co vykoná celý trest zákazu činnosti.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 11. 5. 2015

JUDr. Pravoslav Polák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Eva Šafářová
Vypravila: Andrea Benešová

